

אהבה מפוספסת

אסופת שירים וסיפורים קצרים | מבחר כותבים

איור: אודליה יהודין

אהבה מפוספסת

אסופת שירים וסיפורים קצרים | מבחר כותבים

אהבה מפוספסת

אסופת שירים וסיפורים קצרים | מבחר כותבים

אהבה מפוספסת | מבחר משוררים

Striped love | Various poets

איורים ועיבוד איורים: אודליה יהודין

עימוד וסידור: אלירן דיין

הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ו 2026

מסת"ב: 978-965-7015-78-0 ISBN:

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

אהבה מפוספסת היא אסופת שירים וסיפורים של מבחר כותבים העוסקים באהבות שלא מתרחשות בזמן הנכון, במבטים שלא נענים, במילים שלא נאמרות ובידיים שלא נשלחות. אהבות שלא הבשילו, שהוחמצו, שנקטעו באמצע, שנשארו תלויות באוויר או נולדו מאוחר מדי, אהבה שהגיעה בזמן הלא נכון או שלא זוהתה בזמן, אהבה חד-צדדית שנשמרה בשתיקה או מכורח הנסיבות, אהבה שחזרה לאחר שנים ארוכות אבל כבר לא הייתה כפעם וכדומה. האסופה יוצאת לאור מטעם כתב העת המקוון **מוטיב מאוהב**. קדמו לה אסופת **בעבותות אהבה**, משוררים אהבה, תשוקת הגוף, 100 פעימות ושברון לב.

סדר השירים והסיפורים

- 9..... **אף פעם לא תהיה עבורי** | מיכל גרימברג־יסודי
- 10..... **בדרך מקרה** | רומי גבריאלה שרון
- 12..... **קטע דרך** | חגית בת־אליעזר
- 13..... **מציאות** | עדנה אפק
- 14..... **ואם תלך** | אודליה יהודיין
- 16..... **הכול או כלום** | נועה מימן
- 17..... *** | ליאה דויטש**
- 18..... **עם אימא** | יורם סלבסט
- 20..... **אני כותבת לך מאי בודד** | טל הולצמן
- 22..... **מאומה** | ענת פרחי
- 23..... **חיים** | דלית ולדמן
- 25..... **ללא גבולות** | מיכל גרימברג־יסודי
- 27..... **טיול בעולם** | רויטל קלם
- 29..... **החמצה** | חגית בת־אליעזר
- 30..... **געגוע** | יאנה סיטרמן־לסרי
- 31..... **מדלדלת** | רון גרא
- 33..... **עוד ניפגש** | דנה אדרי־פינבלט
- 35..... **לקראת עולם שכולו** | יורם סלבסט
- 38..... **אהבה בין המחיצות** | אסף קורן

39.....	מפלצות נועה מימן
41.....	בקע רומי גבריאלה שרון
42.....	חלף לו תמר דוד־כריספי
43.....	האישה האחרת ורד סגל־גרייבר
46.....	חוכמת הסליחה חגית בת־אליעזר
47.....	אחרי שהלכת יעל דבורה בת־נוי
48.....	איך הוא עף עדנה אפק
49.....	אהבה בת חמישים חנה מורג
51.....	* ליאה דויטש
52.....	הסרטים שראינו ביחד תמר גרובר
53.....	עיר מחולקת רומי גבריאלה שרון
55.....	סמדר יורם סלבסט
57.....	הריקנות שבי מינה גורל
58.....	פעם בשנה ענת פרחי
59.....	רוצה לאהוב נועה מימן
60.....	מה שלא ניתן מיכל גרימברג־יסודי
61.....	בחירות מאי קגלובסקי
63.....	תקופות חגית בת־אליעזר
64.....	גרסה ב' טל הולצמן
66.....	אובססיה יעל־דבורה בת־נוי
67.....	בקשה יורם סלבסט

69.....	שיר אחד רומי גבריאלה שרון.....
70.....	ועכשיו עדנה אפק.....
71.....	* ליאה דויטש
72.....	לילות לבנים דלית ולדמן.....
73.....	בחורף יורם סלבסט.....
75.....	לבקשתי חגית בת־אליעזר.....
76.....	נפש תאומה רויטל קלם.....
78.....	לב שבור צ'רנה שולמנוביץ'.....
79.....	תבחר בי בלב מיכל גרימברג־יסודי.....
80.....	והכול ממני חמק נועה מימן.....
81.....	מגרש המשחקים ערן טורג'מן.....
84.....	חרצנים של שסק טל הולצמן.....
86.....	הבובה בחלון הראווה גיל יצחק.....
88.....	מעבר לגדר יעל־דבורה בת־נוי.....
89.....	מדבר צחיח ענת פרחי.....
90.....	ניחוח חושני אודליה יהודיין.....
92.....	מריבה עדנה אפק.....
93.....	תחושת בטן רומי גבריאלה שרון.....
94.....	רגע זך יורם סלבסט.....
96.....	חומות על הלב נועה מימן.....
97.....	שביל החיים מיכל גרימברג־יסודי.....

אף פעם לא תהיה עבורי

מיכל גרימברג־יסודי

אני פונה אליך כשאני זקוקה לגשרים קטנים
כדי לתצות שלוליות או נהרות גועשים
אף פעם לא תהיה עבורי שביל חיים.

בדרך מקרה רומי גבריאלה שרון

קרבותי אל שלחנה
כרום שעלטה מן המים
במין אלכסון על טבעי
והתנשבותי מולך.

הסתכלת עלי
כאלו זה מכאיב
לראות אותי
אבל נשארת.

דברנו
חיוכים קטנים
בצבצו בשיוקה
כמו פעם
אמרתי לי שאני חמודה
אמרתי, "גם אתה"
ספרתי לי שאתה עובר לעיר אחרת.

אמרתי שאני עדין אוהבת אותך
וירדו לי דמעות.

בקשת מהמלצר מפיות

והסתכלת עלי בְּעֵינַיִם הַטּוֹבוֹת שֶׁלָּךְ
לְבִשְׁתְּ אֶת אוֹתָהּ חֲלָצָה
שֶׁהֵייתִי מִקְפֶּלֶת לָךְ
אֲמַרְתִּי, נִשְׁאִיר אֶת הַדְּבָרִים כְּמוֹ שֶׁהֵם.

לא התראינו יותר
נֶאֱנִי לֹא יוֹדַעַת אִם אֵי פֶּעַם נִתְרָאָה
בְּעָרִים שׁוֹנוֹת
יִהְיֶה קִשָּׁה יוֹמֵר לְהִפְגֹּשׁ
בְּדֶרֶךְ מְקָרָה.

קטע דרך חגית בת־אליעזר

אדם שערך לזהב בשמש החרפית,
דבריה על השורות הקרבי מסדשים לי,
אך ההקסמות לא באה לקרב בינינו.

בתוך מרצדס-דיזל
אנחנו מתקדמים בפקק התנועה.
הקשוב שלך מתפזר בין שיחות העסקים.

הרפכת תטיס אותי צפונה,
אתה תנדחל דרומה.
לא עשינו עסק.

מציאות עדנה אפק

לא. שֶׁאֵבֵד וְהוּא בֶן 73

מַה אֲבִדְתָּ? שָׁאֵל.

תִּאֲרָתִי: גְּדוֹל וְעֶבֶה וְנוֹשֵׁם.

יֵשׁ, עֲנֵה.

אֲבָל לֹא נוֹשֵׁם

וְהִרְגָּלִים אֵינָן כּוֹאֲבוֹת.

הִלַּכְתִּי מִשֵּׁם שֶׁלֹּא לְהַעִיר

וְרַגְלִי כּוֹאֲבוֹת וְנוֹשְׁמוֹת.

אֲנִי אוֹסֶרֶת עַל הַמְּלִים

עַל הַטּוֹבוֹת, עַל הָרָעוֹת

עַל הָעֲצוּבוֹת וְעַל הַמְּצַחִיקוֹת

גּוֹזֶרֶת עָלֶיָּהֶן מִתָּה.

אֲנִי אֹסֶרֶה וּמְנוּעָה.

אֲנִי גּוֹהֶרֶת עַל הַמְּלִים

וְאוֹמְרֶת:

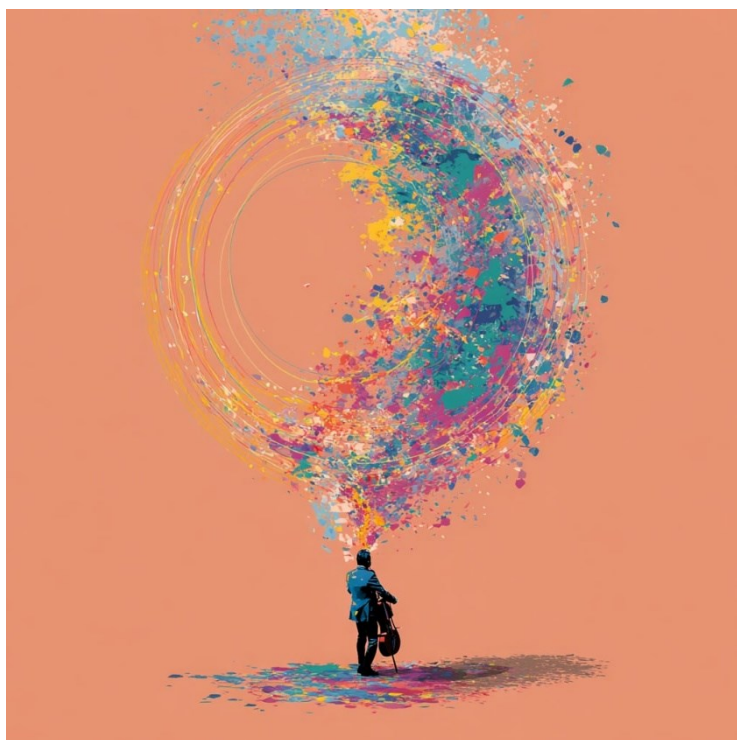
הִיִּיתָ.

ואם תלך אודליה יהודיין

ואם תעלם
אל תחשב ושאחפש אותך בעולם,
כי מאז שנגעת בי
הפכתי אני
למקום שבו אתה אינך.
כי אהבה שאינה נצח איננה אהבה,
ואם היית אמת
היית נשאר כמו אלהים
שאין ממנו העלמות.

פוחדת מאבדן
מהרגע
שבו אבין
שכל מה שהיית
היה רק חלום
שידע לנשם.
ולבסוף הבנתי
לא אתה עזבת אותי,
אלא אני
שהאמנתי
שמים יכולים להשאיר
בתוך כף יד.

וְאִם תִּלְךָ
אֲשָׁאֵר שְׁלֵמָה,
כִּי מִי נִשְׁטָבַע בִּי
לֹא בְּאַמֶּת יֵצֵא מִמֶּנִּי
לְעוֹלָם.

איור: אודליה יהודיין

הכול או כלום

נועה מימן

ליבי עמוס,

כואב.

מיחלת לאהבתו,

מסרבת להסתפק במעט.

הכל או לא כלום.

רוצה –

להיות מספקת,

לשובע בחלקת האל שלי.

והוא מונע ממני,

מנה של שפיות.

מתרפנות בו,

מתחננות:

אהוב אותי, באת.

הכל או לא כלום.

והוא לא יודע.

לא כלום.

ליאה דויטש

מבעד לחלון
אני מתפשטת
פורמת לאט כפתורי חלצתי
מחכה שתראי
איך אני
משילה את עורי
איך אני
חושפת לבי
כל האני
לפניך
דמים ושסעים למול נתיקתך

האם זה מקפיק
האם עכשו את רואה?

עם אימא יורם סלבסט

גומא, כלב הציד הצעיר והפרוע של בלקינד הקבלן, נבח במורד. החזקתי לאימא ביד, איטיים ירדנו במרצפות המורד, רכה ליטפה אימא את שיער ראשי הבהיר ואמרה, "דרור, אל תפחד, זה רק גומא, אתה הלא מכיר אותו, זה כלב הציד של מוטקה בלקינד, האיש שכל ערב כמעט, מטייל עם נעליים גבוהות ושחורות ומלטף את הראש של גומא שנובח כמעט בלי הפסקה ולעולם לא נושך."

הרמתי מבט, ספרתי שישה כוכבים, זהרו חיוורים בשחקים סביב ירח בודד. עניתי, "אני לא מפחד מאף אחד, גם לא מהירח." אימא גיחכה מעט וטפחה על שכמי לעודד.

פתע שעטה מכונית פג'ו לבנה, חלפה בדהרה, צפר נהגה והשליך לעברנו סיגריה בוערת, גיצים התפזרו לרגלנו. אימא, מבוהלת מעט, משכה בכף ידי, נסוגה לאחור צעד או שניים, הידקה את אחיזה בי והכאיבה.

פלטתי "אאו" קצר וקולח, צרצרים צרצרו וערב הוסיף, ירד והחשיך. רכה אמרה אימא, "אתה גדול, אל תחשוש." לא חדלתי לחשוש ולא שכחתי מאז את דברי העידוד בהם בחרה.

כעת חוגגת תשעים ושמונה, מתגוררת מקומטת בבית גיל הזהב בשדרה. אמש ביקרתי, נזכרתי, סיפרתי. אימא הגיבה, "זוכרת בערך, אבל לא במיוחד, נטה להשמין מוטקה בלקינד שלנו, כל החיים היה בדיאטה, זהבה אשתו צבועת השיער, צעירה בעשור או יותר, חזרה ואמרה שמסוכן שקבלן בגילו ובמשקלו יסתובב על גגות של שלדי בניינים חסרי מעקה ובנויים רק חלקית. לא הועילו דבריה, גם טיפול רפואי לא עזר, כרס שמורה לו הייתה, לא צמחה ולא קטנה, נותרה תמיד זהה לעצמה. דברים נרשמים, קשה לי לשכוח. מרגנית שכנתו הרזה רוב הזמן, טענה שרק נס ייתן לו לרזות."

מצמצה אימא רגע או שניים, סבלה גם היא כל ימיה מעודף משקל, הצעתי כוס מים, לגמה והוסיפה, "גומא, הכלב של בלקינד נדרס, מזל שנזהרנו כשעמדנו ברחוב תחת אלומת הפנס."

נזכרתי שבעודנו נוסעים במכונית, אבי, שאול אחי התינוק ואני, אבא הידק את משקפי השמש שלו לעיניו וסיפר שעוד בטרם בא לעולם גומא הכלב שנדרס, היה לקבלן מוטקה בלקינד כלב ציד אחר. "גם לו קראו גומא," עדכן אותי אבא בפרט לא ידעתי, "מצאו אותו מת בפרדס, כנראה אכל רעל שנועד לתנים."

צפוד בספסל מאחור נצבט לי הלב, דמיינתי גוויית כלב ציד בצלחת השקיה סמוכה אל גזע הדר, עלוות העץ מוריקה מסתירה תפוזים מזהיבים. במרוצת השנים נרשם ונמחק חליפות בי סיפורו הקטן של אבי אודות הכלב של בלקינד. לא ברורה הסיבה. מקנן בי חשד שהדבר נגרם מסיבה אותה אני עוד עשוי לגלות.

סיפרתי לאימא, ראשה מוטה לאחור, נראתה ישנונית על רקע החלון החשוך, עיניה עצומות היו כדי שליש. כשהזכרתי את אבא שבו חיים לפניה, הצבע חזר, תוויה לבשו חיוניות ותנועה, התעטפה בארשת מסך מחויך חדור בסיפוק. חייכתי אליה מתוך ניסיון להעצים במעט את אושרה המעוך, אפשר שהשיבה חיך ייתכן רק נדמה לי.

התבוננתי היטב בה, רעד עבר בגווי, אימא שבה ללגום מן המים, חששתי עוד רגע יבוא יומה, פחד טיפס מתפתל בגווי, התייבשו מילים בגרוני, הרהרתי עד כמה נורא ועד כמה חסר כל זה מוצא. אנו חיים זה עם זו בין נתן ללקח, אוהבים וזרים, מחמיצים הדדית ללא הפסקה, על היחזיו של חיינו מרחף סימן שאלה נסתר ועיקש על הרוב, דואה הוא ניצב ומאיים כל הזמן. לאלוהים פתרונים.

אני כותבת לך מאי בודד טל הולצמן

אני כותבת לך מאי בודד
בלב האוקינוס השקט.
החול רך ולבן,
העצים ירקנים.

חרף וקנץ מתליפים פה תפקידים.
על קו המים שחפים מחטטים.
על קו השונית גלים מתנפצים
בין חול ואלמוגים.

אני כותבת לך מאי בודד
בלב האוקינוס השקט.
הרוח מביאה עננים
שגובה מהמדבר,
שופכת כאן
דליים על דליים
של מים מתוקים.

אני כותבת לך מאי בודד
ולא מתגעגעת.
אבל הייתי רוצה לשבת נקיה.
מים יורדים
ואני לא מתנקה.

האשמה פה מתוקה.

הגאות והשפל
בי מתעתעים.
כל האצרות שאבדו בגאות,
בשיא השפל
חוזרים ומתגלים.

אני כותבת לך מאי בודד,
האי אינו בודד
ואני מכירה בלי מנה.
מבקרים אותו צבים ולויתנים
עטלפי ים
צפורים, עננים ורוחות.

אני כותבת לך מאי בודד לא בודד
הוא רק שוכן בלב ים
גשם, שמש, גשם
גם הוא מכור, מגלה-מאבד
בלי לאות
תשובה שחומקת,
אני לא מתגעגעת,
רק מקנאה.

אני כותבת לך מאי
בלב
ים.

מאומה

ענת פרחי

הִיָּה אֲצִלִּי אָחוּ יָרֵק וְגַם אֲצִלָּה,
הִיָּתָה לִי שְׂמֵמָה וְגַם לָהּ,
שֹׁפֶת הַנֶּפֶשׁ הִיָּתָה גַּם שֹׁפֶתָה,
רְזִים גְּדוּשִׁים מְסֻרְתִּי לָהּ,
שִׁתְקָח, שִׁתְלוּשׁ,
שִׁתְתֵּן מִשְׁלָה –
וּכְלוּם.
מְאוּמָה.

חיים דלית ולדמן

ושוב רגע
שאתרי המלחמה.
הראות,
האזיר חוזר לאטו אליהן.
נשימה.

להניח בצד את שיהיה,
לא למחוק
רק להרפות,
למת ללב מרחב
ונשימה.

והנשימה...

שואלת מתר כבד לבנים?
מתר להאמין?

בלחש כמעט שלא נשמע:
לוחשת אני,

אלו הם חיי.
לא אלה שדמינתי,
אבל חיי.

לבחר בסיים
ומה שזהם מביאים.

כי אחרי,
לא חוזרים להיות מי שהינינו
לומדים
איך להיות.

לבחר לקום מתוך השבר.

ללא גבולות

מיכל גרימברג־יסודי

A

אל תגידי שאני אוהב
רק אם תתני לי את הלב, אני חושב
בינתיים אפֿשר בלי קרם הגנה
ולתת לשמש לחמם עוד פנה.

B

אני רוצה להיות מחבֿרת אליך בחבל הטבור,
פכה לא ארגיש רגע אחד של געגוע
לא אצטרח להזכר בכבד משקלך על גופי שקלאט לאט מתפוגג ממני
ונמרים יוכלו לעבר ביננו באין מקריע.

C

משטרת הגבולות באה לעצר אותי הערב
ואני חשופה עד העצמות
אין לכם כוח עלי, אני אומרת
וממשיכה לתת לו לראות.

D

אני רוצה אותך בכל כלי מקצה המצח ועד לבהונות
עד כמה שתמן לי להיות
בחוף הים ובין הגלים
לחשתי לך סוד, אני רוצה אותך עוד.

E

אני רוצה שתדע את כל המלים,
שתפיר את כל הסדקים והשברים
שתראה אותי בסדרי הדרים
ואת הילדה הקטנה שבפנים.

F

אתה תמיד רק ארבע שורות אצלי בלב
יורה את הסץ, מדליק פנס, מתקרב
והנה כבר מתקפל כדי ללכת
סוגר שורה אחרונה, ואני סוגרת דלת.

G

כלי המוזה שלי המלים לא נאספות לכדי משפט
אני מרגישה פתאום מאוד לבד
כלי השקוף שלך שנותן לי פשר
אבל היינו חברים לנתק את הקשר.

טיול בעולם רויטל קלם

חלמתי שנים על טיול ענקי
אשר אעשה לאחר הצבא
אמרתי לך מתק בואי אתי
נעשה שם חיים נהמון אהבה
אמרתי לי סליחה לא מתאים לי כעת
זה קצת ילדותי נחסר כל תכלית
אבל הבטחת לקבל באמת
כל הקלטה שאני רק אחליט.

הכל פה שלו החיים נעימים
שלא לדבר על נופים מדהימים
איש לא חופר, הכל בראשיתי
ואת מפסידה שאינך פאן אתי
שמעתי שלא נשארת שם לבד
אומרים שפגשתי בחור די נחמד
אני מצדי ממשיך לטייל
אך הראש והלב רוצים ישראל.

כָּכָה זֶה הַחַיִּים דּוֹמִים לְמַרְכּוּל
לְכָל דְּבָר יֵשׁ מְחִיר, אִי אֶפְשָׁר אֶת הַכָּל
אֵלּוּ נִשְׁאַרְתִּי חָשׁ הֵייתִי חֶסֶד
וְכָל הַשָּׁנִים מֵאֲשִׁים רַק אוֹתָהּ
סוּפוֹ שֶׁל סִפּוּר אֲנִי כָּאֵן וְאֵת שֵׁם
הַתְּחִלָּה בְּמִרוֹץ אֲנִי נוֹדֵד בְּעוֹלָם
חוֹשֵׁב כְּמוֹ תְּמִיד עַל הַיַּעַד הַבָּא
מֵאַחַל לָהּ כָּל טוֹב שְׁלוֹם אֶהְיָה.

החמצה

חגית בת־אליעזר

הקמיונות הזאת
בין הסתו לחורף
הצליחה לבלבל.
עץ השסק המלבלב עוזר לי להחליט:

כן,
בדיוק כן,
כמו ושאטה,
עם כל מה שיש בדך
וכל מה שאין
אקבל אותך.

אך ההכרה אטית.
כמו מי הירקון לרגלי,
ולא בזמן.
אתה לא כאן.
והשאטה כבר לא נשאלת.

יבל הפרח.
אין לפרי תוחלת.

געגוע

יאנה סיטרמן־לסרי

חלמתי עליך
הלילה
אפלים חלומותי
ודמותך שחרה
נוקבת
נוקמת
באהבתי.
נפשי זועקת
ועינך
מסרבות להפקח.

מדלדלת

רון גרא

מהלכת בחלומה
בנאות אביבים.

אם תנגס אבן קטנה
בנעלה המהדרת
מיד תרוץ
כשאדם בוחק
על שפתיקה
ותקנה
שרשרת זהב נוצצת
או יהלום
ששוי המכשירטנית
תנעץ בתנוך אונה
המדלדלת.

שערה על מצחה
כענני יין ורדים
ופניה משוחים בקרם יקרתי
שגוף הספר מביא מפריו
במיחד בשבילה.

היא הולכת ומפוזת
לה
בצלצת תורה
בשדרת העיר
בנערת תיכון שהיתה
לפני יובל שנים
בזרחת משעוריה
אל רחובות העיר
קונה לה
טבעות ושרשרות
בלידה או
חצי
וחולמת על אבירה
יפה בלורית ותאר
שמעולם לא
בא לפתחה.

עוד ניפגש דנה אדרי־פינבלט

עוד נפגש
זה כתוב בשמים
עוד נפגש
בתזיק שוב ידים.

עוד נפגש כליל מיץ חם
בסערה טרופה של חרף בים
נפל על צאנר
בנשק השפתיים
גלד יחפים עם חול ברגלים.

עוד נפגש
בגנת ורדים אדמים
תחת עליי שלכת חומים
עוד נפגש
בספסל בגנה
בתנוות הספרים מעבר לפנה.

אולי בין סלעים
אולי על שבילים
אולי בכלל לא נמצא שוב מלים.

זה יקרה בתל-אביב או פריז
אפשר שגם בני-יורק
שנינו נתגלגל נפל מרב מצחוק.

עוד נפגש אני בטוחה
עוד נפגש
אז למה אני כותבת ובוכה?

לקראת עולם שכולו

יורם סלבסט

הנדקנות לך

בלתי נשלטת

עשב בר

קנה לו שביתה

עקרה היבלית

אפלה האינולת

ילדים מלבישים

על אישה מבגרת

בין שער השיבה

לתווים דהויים

לך רגל אחת

מענה

פיה עיקש מסרב

לפרש

שְׁמִשׁ בּוֹעֶרֶת
וְגִשָּׁם מְרִטִיב

אוֹזֹלֶת וְתִמָּה
עוֹנֶת הַחַיִּים

חֶנֶק גוֹבֵר
אֲוִיר בָּהּ מַעִיק

וְעַל אֵף בָּהּ,

תְּשׁוּקָה מִתְעוֹרָרֶת
גּוֹלְשֶׁת מִפְּנִים

מִחְרִישָׁה כֹּה דוֹמָמָה
בְּטָרָם תִּיתֵם

זוֹלָגָת מַעִין
מִמְשָׁפֶט שְׁנִשְׁמַט

מִבְקָשָׁת אֲגָב
כְּמַעֲט בִּינָה לְבִינָה

שוב יקראו ילדיה
ולו רק עוד פעם אחת

יחדיו בלי משים
ביום חול נגרת

"אמא"

איור: אודליה יהודין

אהבה בין המחיצות אסף קורן

אהבה בין המחצות מציצה בין הספרים.
כמו צלף בין כננות.
למראה חטוף.
לפעמים נפגשים העינים
ואז כמו מכת חשמל שמעירה את הלב מתרדמתו.
אין מגע ואין שיחה רק משאלה שתפל המחצה ובמקומה יהיה חבוק.

מפלצות

נועה מימן

אובססיה, קרא לזה.
מתכנן לאחת המפלצות,
שפלאתי עמק.
הוא עזר לה –
להשתחרר.

רק חרץ את הסדק
וברח מפני השטפון
נעלם.
נותתי פצועה.

הלב עמוס, מרגש,
פועם,
דרך הכאב.
נשימה עמקה,
מנסה לעמד
בקצב.
מתקשה.

בוֹנָה חוֹמָה,
וְעוֹד אַחַת. וְעוֹד.
נִפְשֵׁי הוֹפְכֶת שְׂדֵה קָרֵב.
מִלְחָמַת דָּמִים –
חֲרוּף נִפֶּשׁ שֶׁל כּוֹחוֹת
מִנְגְּדִים.

אֲנִי נִכְנָעַת,
לֹא בְטוּחָה בְּדִיוֹק, לָמָּה.

איור: אודליה יהודיין

בקע

רומי גבריאלה שרון

ונבקעה נפשי
בעדינות וברך שירי.
נירא את בקעת נפשי הבוכיה
ותבקע אף נפשו
בעדינות וברך.

ונבקה
ומהדמעות הנגרות מבקעינו
ינוצר נהר
אותו נעבר
ויצלצל שירנו
מבלי שנטבל עוד בברכות.

חלף לו תמר דוד־כריספי

היא בָּחֲנָה אֶת הָעוֹבְרִים וְהַשְׁבִּים
תָּרָה בְּעֵינֶיהָ אֶחָד
שָׁחַלף בְּסֻמוֹךְ אֱלֹהֶיהָ לִפְנֵי שָׁנָה
עַתָּה הִיטָה שְׁקוּעָה בְּכֶאֱב לָבָה.
מִדֵּי יוֹם, בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה
הַתִּשְׁבָּה עַל הַסִּפְסָל הַצְבוּרִי
זְקוּפָת גֵּב וְעֵינֶיהָ עֵינֵי גֵץ
נִדְמָה לָהּ שְׁרָאָתָהּ אֶת פָּנָיו,
אֶת רִגְלָיו,
אֶת יָדָיו,
אֵךְ לֹא אֶת לְבוֹ!

האישה האחרת

ורד סגל־גרייבר

אילנה וירין הכירו בצבא. בסוף קורס הקצינים של אילנה השניים שובצו לאותו בסיס מבודד והקשר התהדק. את רוב החופשות בילו בביתה של אילנה למורת רוחם של הוריה.

ירין השתחרר לפני אילנה והחל בהכנות לקראת לימודי הרפואה בחו"ל. השניים תכננו שאילנה תצטרף אליו כשתתחרר אך, הוריה של אילנה התנגדו נמרצות לתוכנית.

לא עלה על דעתם שביתם תתגורר בארץ זרה עם סטודנט צעיר שלא מכיר את המקום, התרבות והאנשים.

לאחר מריבה גדולה ההורים הסכימו שרק אחרי שתסיים את לימודי התואר במדעי המחשב בארץ תוכל להצטרף לירין להמשך לימודים בחו"ל.

השניים שמרו על קשר הדוק וכשירין היה מגיע לחופשות בארץ נפגשו ובילו תחת עינם הפקוחה של הוריה של אילנה.

חלפו שנתיים. הוריה של אילנה הגבירו את "לחץ החתונה" והכירו לה "בחורים טובים".

אמנם, בכל רגע נתון אילנה יכלה לעזוב ולהצטרף לירין, אילנה לא עזבה!. היא ידעה שאם תעזוב הדבר יביא לנידויה מהמשפחה וזה מחיר שהיא לא הייתה מוכנה לשלם.

כשהכירה את שרון, מהנדס, מבוגר ממנה בשש שנים, מכל "הבחורים הטובים" הבינה שהוא הכי מתאים והוריה עודדו את ה"שידוך".

שרון ואילנה נישאו ובנו את ביתם בנחלה בסמוך להוריו של שרון. בהמשך, ירין נישא לחברה ללימודים וכשסיימו את לימודיהם חזרו לארץ להתמחות.

ואילנה? נולדו לה שני בנים, הקריירה נסקה, שרון בעלה הרעיף עליה פינוק ואהבה.

למרות כל זאת "הבור העמוק" שהשאיר ירין בליבה עדיין נשאר פתוח.

כשירין ואשתו חזרו לארץ ירין ניסה לחדש את הקשר עם אילנה. המאבק הפנימי בליבה היה קשה ומורכב. מצד אחד היא מאוד העריכה וכיבדה את שרון, מצד שני ליבה נשאב אל ירין כי מעולם היא באמת לא שיחררה אותו.

כל ההדחקות לא הואילו, אהבת הנעורים לא דעכה. הפעם, אילנה לא הייתה מוכנה לוותר על הקשר המחודש.

שרון, שידע על הרומן שהיה עם ירין מהסיפורים של אילנה, הבחין בשינוי בהתנהגותה של אילנה אך העדיף להתעלם מתוך תקווה שזה זמני וזה יעבור.

כך, ירין ואילנה מצאו את עצמם מדברים שיחות נפש ארוכות בטלפון ונפגשים בחשאי בבתי קפה.

המפגש האחרון בבית קפה שכונתי קטן הביא למגע הראשון ביניהם. את הרטט שעבר בגופם לא ניתן היה לפרש אחרת. אש התשוקה נצתה ובערה בלהבות גבוהות. החיבוק העז והצמדת השפתיים העלו את הרף לדרגות אחרות.

משם הדרך למפגשים אינטימיים בחדרים בבתי מלון שונים בעיר הייתה קצרה.

בערב, בסלון ביתם המרווח מבט אחד בעיניו של שרון גילה לאילנה שהוא יודע.

השיחה הייתה קשה, שרון ניסה לשכנע אותה שזה משבר חולף.

אילנה, נחושה בדעתה. הפעם היא תלך עם ליבה עד הסוף והחלה בהליך גירושין.

בעוד הצדדים מתדיינים ירין נקרא לשרות מילואים.

יומיים לפני שחרורו, במהלך פשיטה כשרץ לטפל באחד הפצועים ירין
נפגע מירי צלפים ונהרג במקום.

בהלוויה, אלמנתו האבלה נתמכה על ידי משפחתה ואנשי היחידה
לטיפול במשפחות שכולות. האנשים שהגיעו להלוויה ניגשו לנחם
אותה.

אילנה עמדה בצד, לבדה, אבלה. גם היא שכלה אהוב ולה אין מנחמים
ואין נחמה. אין עם מי לחלוק את הכאב, אין מי שיטפל בפצע
העמוק ששוב נפער בליבה.

היא האישה האחרת, מחוץ למעגל הרשמי.

מאז, עברו יותר מעשרים שנה הכאב של אילנה עדיין לא קיבל נחמה.
עד היום הכאב מבעבע בתוכה ומתגבר משנה לשנה.

לב פצוע שלא יחלים.

ירין השאיר אחריו משפחה שכולה ואישה אחת אבודה –
יהי זכרו ברוך.

איור: אודליה יהודיין

חוכמת הסליחה

חגית בת־אליעזר

הייתה פעם אהבה בין מלך ומלכה
אך גם דאגה לשלם הממלכה.

המלך יצא אל פני האויב
וגבר על הדרקון,
אך לא על היצר.

המלכה ראתה בעיניו
את תמונת האשה המחלש
שאין גבר שיצמוד בכשפיה.

למה תגזרי על שניכם
חיים מיסרים
של אהבה מעקרת
ללא מגע מפנים,

עד שהמלך יאמר,
כי נפל
בחולות הרבים
בין גבעות סמוקיה?

אחרי שהלכת יעל-דבורה בת-נוי

לא ידעתי מה לומר
לא ידעתי איך להרגיש
אחרי שהלכת

אמרתי
שאני ספר פתוח בשבילך
לא נפדקתי.
הגעתי ישר לסוף
השביל הצורח של עצמך.

איך הוא עף עדנה אפק

שָׁנִים –
לֹא רָגַל
לֹא יָד.

חֹלֶם
אֵיךְ הוּא עָף
מְכָאן, מַעֲכָשׁוּ:
מִתְגַּלְגֵּל
צֵד לְצֵד,
וּמְנִיעַ גִּפּוּר.

חֵייוֹךְ עַל פָּנָיו:
גַּם רָגַל
גַּם יָד!

כֵּן, הוּא עָף
מְכָאן, מַעֲכָשׁוּ
מִרְחָף –
וְחוֹצֶה אֶת הַסֵּף.

אהבה בת חמישים

חנה מורג

לא נָכִינוּ לְהַזְדַּקֵּן יחד
לְהַגִּיחַ כֶּף יָד
זוֹ עַל זוֹ
לְהַתְכַּנֵּס בְּחִדְרִים.

לִיצִיָּה
לְכַתִּיבָה
לְגִינָה
לְקִרְיָאָה.

לא נָכִינוּ לְהַזְדַּקֵּן יחד
כְּמוֹ שֶׁתְּכַנְנוּ
צִיָּרָה
דְּמִינָה
לְיָמִים שֶׁל שְׁקֵט.

לא נִזְכָּה לְשִׁיר יחד
לְפָגֵשׁ עֵינִים
בְּמַלִּים שֶׁאֵהָבּוּ
וְלִזְעַק בְּקוֹל פְּזִמּוֹן.

לא זכית
לחטון את הצעירים
לחבק נכדים חדשים
לקתב להם שירים.

זכינו
לחיים מלאי עשיה
ענין, משמעות
אהבה ונכרות.

זכינו
לדור המושך מרחיב לב
מאיר עולם
משפיע על סביבתו.
אוהב אדם.

זכינו.

ליאה דויטש

ואני חולמת בהקיץ
מאפשרת לעצמי להזכר
בעורך הגבושיושי
שאל ריחו נרדמתי בלילות.

ואתם כלכם שונים
העור שלו היה חלק
עטור לחות כמעט רטב
הוא הנזכיר לי דג
מין עור דולפינים
חזקה מימית שלא קשורה אלי כלל.

ואתה עם העור הגבושיושי שלך
כמו חול אדמת ארץ בצרת
מתפורר בנדי
נזקק כל כך
שמתוך הרחמים
הייתי מלטפת אותך
מחכה שתשיל כבר את עורך
ותפתח אלי.

הסרטים שראינו ביחד

תמר גרובר

אורי, בפעם הראשונה הזמנתי אותי לסרט "להיות ג'ון מלקוביץ". התגלשנו יד ביד לתוך ראשו של ג'ון וכל העולם נצבע בשמש צעקנית. שנים אחר כך, בבית הקולנוע, רצית שאעלה אתה לחללית של הווגונים בסרט "מדריד הטרימפיסט לגלקסיה". אני קראתי את הספר לפני הסרט, ונדעתי מה יקרה ומי הם הווגונים אוהבי השירה. אז בחרתי להשאיר על כדור הארץ שהתפוצץ. בסרט "הסיפור המופלא של בנג'מין באטן", הבנתי שגם אתה נולדת זקן, כשהיית בן 5 נתנו לך שנתים לחיות, כל חייה תקועת למנות אצבעות בעיניים. בגיל 55 הפכת לתינוק כשהבנת שתחיה עוד הרבה שנים ורצית אותי. ואז, בסרט האחרון שהלכנו ביחד, כששלחת לעברי את ידך המתפוררת, התחמקתי נורא בעודי אומרת כמה אתה מקסים ואחד ויחיד. הסרט היה "אשתו של הנוסע בזמן". בסרט הגיל שלי נע בקו ישר, בעוד שלד קופץ בין הזמנים. הפעם, אתה זה שקרא את הספר לפני. אבל שלא כמו בסרט, יצאת דרך הדלת הסוד כוונת של החיים.

עיר מחולקת רומי גבריאלה שרון

אני כל כך רוצה לפגוש בך
לסבוק,
לגעת.

הסתרתי לך את הדרך אלי
עכשו רק המקרה יוכל
להפגיש בינינו.

עיני מחפשות אותך
בבתי קפה
ברכות
ברחוב.

בפעם הקיץ
חלפת על פני בסערה
מנסה בכל כוחך להתעלם ממני
לא אמרת מילה
בכיתי

עֲכָשׁוּ הָעִיר מְחֻלָּקָה
לְאֶזְזוּרִים שְׁלֹף
וְלְאֶזְזוּרִים שְׁלִי.

אֲנִי הוֹלֵכֶת בְּרָחוּב שְׁלֹף בְּהִתְרַסָּה
חוֹצָה בְּמַעְבַּר הַחֲצִיָּה
מְנַסָּה לְצוּד אוֹתָךְ
וְאִם אֶדְפַּק בְּדָלֶת –
הָאֵם אַתָּה עוֹד שָׁם
אוֹ כָּבֶר בְּעִיר אַחֶרֶת?

איור: אודליה יהודין

סמדר יורם סלבסט

מעולם לא התלפנו
מלות אהבה, עברה היא
פנינו, אני לדרכי והיא לגתיבה.

בכל זאת קדם בנו
סוג של זרימה, נספגה
וידענו אף כי לא הגינו מלה;

ואני בלילי לבדי,
חשקתי אין קץ תם לבדק,
מה לבשה הדיוק לגופה ומתחת;

להציץ כשישנה
מבעד לפעור בין שפתיה,
לפאר את דמותי בחלום שחלמה;

לצאת לצדה,
אמתי על כתפה, מסרט מרטיט
ולחציג לה שורה מפתה לה חברתי.

יִצְאָה הִיא בְּשָׁנִים,
מִסְרֵט צְפִינוּ יַחְדָּיו, אֶת וְאֹנִי,
לֹא פָלַט פִּיהָ דָּבָר, הִתְעַלְמָה נְאֻלָּמָת.

אוֹלִי לֹא זָכְרָה עוֹד,
בְּכָלוֹת אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע
שָׁנִים חָלְפוּ פֹה בִיעָף עָלֶיהָ עָלִי וְעָלִינוּ.

הַשְׁתוֹקֵקָתִי לַחֲלֹם,
שְׁתַּמְתִּיק קֶצֶה הַלֵּילָה, סָרְבָה נְחֻרְצוֹת,
אֶפְשָׁר לֹא זָכְרָה עוֹד אוֹתִי וּבְמָה מְדוּבָר.

איור: אודליה יהודיין

הריקנות שבי

מינה גורל

הריקנות שבי פעם חשופה

פעם ממארת

לרגע לא נחה,

לא רוכצת.

עמק בתוכה

רציתי לגלות

את עצמי

אבל עדיו אני

יורדת בסלם חבלים

מדמם

אל מצולות הנוי

מרימה ראשי

מעל הריק

במקום בו מזמן

אין ממלכה

לדמעות.

פעם בשנה

ענת פרחי

פעם בשנה אתה עיף יותר.

חלקי עבר

מתרוממים לפתע,

מדפקים על חלונך,

ונודדים בך כעגורים אפרים

בשעת דמדומים.

אתה פה מדבר ומדבר,

ואני יכולה לראות שזהיא אתך עכשיו

ליד האגם שמימיו קפאו

לפני כמה עשורים,

ופעם בשנה, ביום האור שלך,

הם מפשירים.

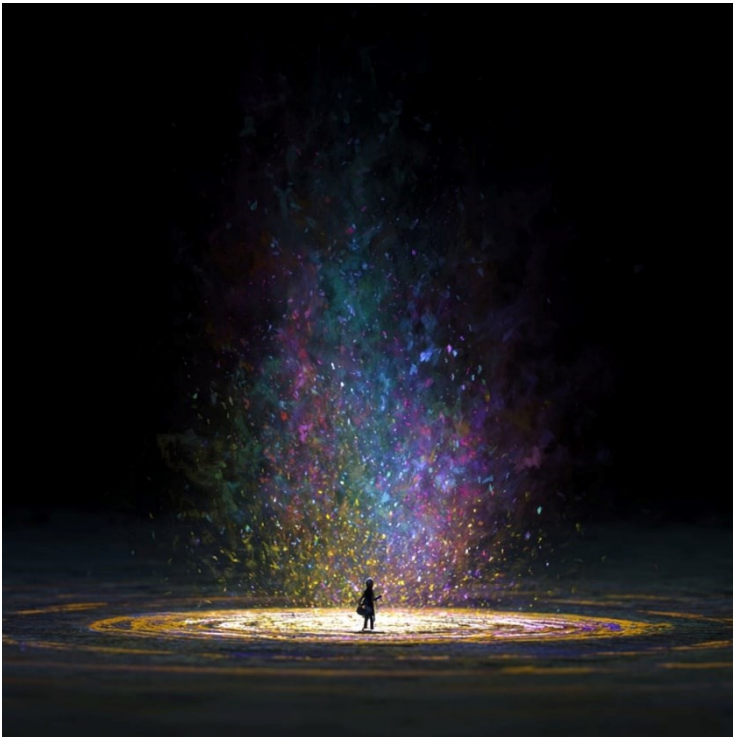
רוצה לאהוב

נועה מימן

מפקדת נורא,
לשחרר את המפלצת,
לתת לה נחלה.
רוצה לתת הפל,
למי שיוכל למבל,
למי שלא יברח,
לזה שישאר.
וכל פעם שוב,
מי יוכל להכיל?
מי יוכל לאהב?
מי הוא זה,
שלא יברח?
רוצה לאהב,
מפקדת נורא,
אולי ייטב לה,
למפלצת,
אם תשאר פלואה.

מה שלא ניתן מיכל גרימברג־יסודי

יסורי הגוף בכמיהה למה שלא ניתן
איך אפשר למחוק חיך שעוד לא נמתח?
איך אפשר לקטף פרח שעוד לא פרח?
הזמן לא מצליח תמיד להיות מסונכרן.

איור: אודליה יהודיין

בחירות מאי קגלובסקי

מדי פעם, כשהבחירות שלי מכאיבות לי, אני מתבוננת בבחירות שלא היו. אני לא ממליצה לעשות זאת. התחושה שמגיעה עם פעולה זו יכולה לנוע בין אי נחת קלה ועד למשבר קיומי. סולם הליקרט הזה קיצוני מדי לנפש העדינה של אדם שמתבונן בצמתים של חייו ברגעים של משבר. הרי אף אחד לא תוהה אם היה צריך לקחת את כביש 6 אם כביש 40 אינו פקוק. אם הוא היה צריך להזמין את הסטייק אם הלזניה שהגיעה הייתה טעימה להפליא.

אני מתבוננת בבחירות שלא היו, כשהבחירות שלי מתעלמות מהתספורת החדשה שלי, או מעירות לי שהצלוליט ברגליי מאוד בולט כשאנחנו מטיילים בים. אני תמיד כל כך שמחה רגע לפני שההערה האגבית המעליבה נזרקת. אני תמיד מתרגשת לפני שאני נפגעת על ידי האדישות הרועשת, שהרעש שלה מעלים את הכול מלבד הכלום שאני מעוררת בו. כלום. מאותו כלום, נולדת התהיה, ואז אני פותחת את אותה תיבת זיכרונות שבני אדם משליכים לפינה קטנה במוחם כאשר הם מתחייבים לאדם שהם אוהבים, ואני מתבוננת באיש שלא בחרתי.

בתלולים העבים של שערן, בחיוכו הרחב בכל פעם שנפגשנו. בגובהו הרב שאילץ אותי לעמוד על קצות האצבעות כאשר נשקתי לו. בנואשות בקולו והקמט שהופיע בין עיניו כאשר אמרתי לו שאינני מוכנה למערכת יחסים. "נעשה מה שתרצי. אני רק רוצה להיות איתך" הוא אמר לי. אני זוכרת איך הוא הסתכל עלי, כאילו אני הדבר היפה ביותר שראה בחייו. איך הוא נגע בי בפעמים הראשונות, בעדינות מרוסנת, מגשש את דרכו בהיסוס עד שאני אעניק לו את האישור שהוא יכול להתמסר לתשוקה שלו, שהיא אחת עם התשוקה שלי. הוא רק רצה עוד ועוד ממני. אולי הוא ניסה לצרוב את הזיכרון במוחו למקרה שהוא יכנס לתיבה שלו יום אחד.

אני מתבוננת בו, ומתבוננת בעצמי. לא יכולה להאמין כמה אדישה הייתי לאהבה שבערה בו כלפי, לתשוקה שבערה בו כלפי. לכמה טוב הוא היה אלי. זה החלק הכואב באמת, להתבונן בי. כמה לקחתי כמוכן מאליו את המאמצים שלו להרשים אותי, את החיוכים שלו, את הלילות שהעברנו צופים במחזות זמר, שרים את השירים יחד, צוחקים עד דמעות. כמה טיפשה הייתי, האם האמנתי שיהיו עוד גברים שירצו לראות אותי מחזות זמר ולעשות איתי אהבה באותו הלילה? האם איכשהו שכנעתי את עצמי שקיימת אספקה אינסופית של בחורים שנמשכים לנשים ואוהבים את היירספריי וסיפור פרחים? מטומטמת. מטומטמת.

אני לא ממליצה להתבונן בבחירות שלא היו. הבחירות שלנו מכאיבות לנו, אבל הן המציאות שלנו, והדבר הנכון לעשות הוא להתמודד איתן. בימים ממש טובים, כשהבחירות שלנו מובילות אותנו לפסגת הר מושלגת, או להתכרבלות חמימה במיטה בשעת אחר צוהריים מוקדמת, אפשר לחשוב על הבחירות שלא היו כיפיות, ככאלו שהיו יכולות להיות מיוחדות ומופלאות ביקום מקביל, וזה יכול להיות נעים. לדמיין את הדרך שלא נבחרה ולחייך ליקום בהוקרת תודה על האפשרויות הרבות שהוא מעניק לנו.

אבל לא היום. היום אני רואה בראשי את התלתלים העבים הללו והלב שלי מתכווץ. עיני דומעות. הייתי צעירה מדי להבין איך לבחור. היום, הבחירות שלי הובילו אותי לשמוע את המילים: "היופי דועך, ואת כבר לא כל כך צעירה". הכאב מהעלבון מתפשט לי בחזה והלב שלי נשבר. בחרתי לא נכון.

אני לא ממליצה להתבונן בבחירות שלא היו.

תקופות

חגית בת־אליעזר

אני חושבת על הדינוזאורים,
שדרכו על האדמה הזאת
בכל כבד משקלם,
אך שמרו על הארץ
ומסרו לנו את הכדור.

אבל אנחנו פוגעים בו ובעצמנו.

אתה, האדם היחיד בעולם
עבורי עכשיו,
סרבתי לחזורי.

תשוקתי תפחד ראשונה,
ואז הרקמות הרפות,
שנוצדו לאהבה,
ולבסוף – הגרומות.

גרסה ב' טל הולצמן

זה לא הפָּרַק הראשון
זה הפָּרַק השני.
לא היו שם הפְּתָעוֹת
קָסָם נְעוּרִים
פִּיצוּץ שֶׁל רִגְשׁוֹת וְזִקְוִקִין.
זה הָיָה פָּרַק ב' שֶׁלִּנוּ
אַחֲרֵי גְרוּשִׁין.

הִצִּיצוּ מִמֶּנּוּ שְׁעָרוֹת לְבָנוֹת,
צָעָדִים מְדוּדִים,
וְהִירוֹת וְהִדְחָקָה.
הָיוּ בּוֹ לֹא מַעַט שְׁאֵלוֹת
מִי הָיִיתִי אֲנִי וּמִי הָיִיתְ אַתָּה.

א' הָיָה אֶהָל
שֶׁהִתְעוֹפֵף לוֹ בְּסוּפָה.
עֲמִדָּת מוּלּוֹ הָרוֹס.
פָּרַק סוּעָר שֶׁל תְּקוּפָה
נֹאנִי בִּיד רוֹעֶדֶת עַל יָדִית הַדָּלָת.
פָּרַק ב' זֶה הַבֵּיִת שֶׁפִּתְחִי לְמַעְגָּה.

פעם ספרת לי
ובקולך אכזבה
שעברת אתה הפלה,
ועלי מלחששים "אל תשאלו..."

כמה שהיא היתה קרובה
לפרח משגע".

את פרק א' תלשנו מעלינו
(השארנו רק קרעים)
שיחפשו כמה שיחצו
רק נחוששים
זה מה שיש.
ופרק ב' הרבה פחות מרגש.

ממרחק הזמן
התפוגג העשן
רוח קלילה משיבה
נרעי זוגיות תדושה.
מזל גדול, מודה בעצב
ששנינו
את ההתחלה.

אובססיה יעל-דבורה בת-נוי

זכוכיות-לבי
נוגעות בטפות-גשם
עירמות כביום הולדן
במרקפי-נפש.
פומחת ת'תריסים המתריסים.
דם תשוקתך.

בקשה יורם סלבסט

אָנִי המְחַטֵּיא,
הַכּוֹתֵב, הַכּוֹרֵה וְקוֹרֵא,
הַסֵּתֶפֶלִי.

אָנִי הַגּוֹרֵס,
הַלֵּקֶטֶן, הַחוֹטֵב וּמַכְנִס
שְׁתֵּרָאִי.

בֵּין אֹרֶךְ לְעוֹרֶךְ,
מִמָּתִיק רִזִּי הַבְּרוֹת
וְכוֹרֶךְ.

אִישׁ בּוֹדֵד הַגָּנִי,
עוֹצֵם עֵינֵי בְּאוֹר יוֹם
לִרְאוֹתָדִי.

זוֹ אֵינְנָה בְּדִיחָה אוֹ מַעֲתוּעַ מְלֵה,
זֶה הַלֵּב הַיּוֹצֵא אוֹהֵב וְחוֹלֵה,
זוֹ הַתְּהוֹם הַפְּעוּרָה אֵין אֶרֶכָּה.

חורזו שְׁירִים מן הָאֵשׁ
מִנִּיחַ גַּפִּי וְרֹאשִׁי עַל סֶפֶד
וּמִבְקֵשׁ

הַתְּרָאִי?

איור: אודליה יהודין

שיר אחד

רומי גבריאלה שרון

אָני רוֹאָה פָּרַח יָפֶה
חוֹשֶׁבֶת עָלַי
מְנִיחָה לִּי לֵהָיוֹת
מִמְשִׁיכָה לְלָכֶת.

אָני רוֹאָה כָּלֵב
הוּא מִתְקַרֵּב
אָני מִלְטָפֶת לוֹ אֶת הָרֹאשׁ
מִבִּיטָה בְּעֵינַיִם הָרְטוּבוֹת
מִמְשִׁיכָה
הוּא הוֹלֵךְ.

בְּמִרְחָב בֵּינֵינוּ
כָּבֵד אֵין כָּלֵב
אוֹ פָּרַח
רַק שִׁיר אֶחָד
נִשְׁאַר בּוֹ.

שִׁיר עַל צְפוּרִים
שׁוֹנוֹת.

ועכשיו עדנה אפק

ועכְשׁוּ,

שֶׁהַכֹּל כָּהָה וְקָהָה

אֲנִי יְכוּלָה

לֹמַר –

לְשׁוֹם דְּבַר חָשׁוּב לֹא הָיָה

עַל אִף שִׁיחֲדָנוּ שָׁנָה עַל שָׁנָה וְשָׁנָה.

וְשָׁנָה מְרַבָּה.

לֹא יוֹדַעַת מָה הָיָה

כִּי כְּלוּם לֹא הָיָה

זוֹלַת חֲתָנָה.

וְדִירָה,

וְאוּלֵי פֹה וְשָׁם נְסִיעָה.

ליאה דויטש

לקום בבקר
לקום בבקר ולשתות קפה
להתקלח בערב
לישון
לחלם
לחלם על פרחים
לחלם על פרחים מתעופפים
לחלם על חפש
חפש מחשבתי
חפש פרחני
פרקו כמו מין
מין כמו אהבה אבל לא
כי אהבה נשארה בחלומות
בפרחים
בפרחים
ביני ובינה אין אהבה
יש רק מין
ונקום בבקר
ונקום בבקר ונשתה קפה
כדי לישון ביחד בלילה
וכל אחד יחלם לבד
על חפש

לילות לבנים דלית ולדמן

בלילות הלבנים
חומקות לֶהֱן הדמעות
והחנקות את גרונִי.
בלילות הלבנים
איזה הנחמה לנפְשִׁי?

בלילות הלבנים
גם הגֶשֶׁם בוכה עמי.
בלילות הלבנים
הייתי רוצה אותך
מתכרבל בי.

ואולי, עם הזמן
אולי...

רק נחמה
תרפא את אותם,
לילות לבנים.

בחורף יורם סלבסט

העונג בחורף
ש'ל מים חמים
על הגוף המזקין לאטו
מפריח אביב
מפתיע מרהיב
לא ידעתי אפשר שייבוא.

עמל לך ממתין
יצאת פה זריזה
להקשיב לכאב נפשות
טרגם הספקתי
נושק לך פרח לי
תכלת שמינו היא אות.

את לנפשוך
נאני לבדי
והבוקר מציף תודעות
עם חמה בחלון
מכמורת השלכתי
ממטיר לך שורת פיתיון.

מלאך מענן
הציץ בי נרגן
טען שלשנוא הנני מקטר
"אישה אהבה לה,
רכב לא נגע בה,
אושר נכסף זכית נגעת".
.

חרש עינתי
לענן בו צפיתי
האושר זר לי מאוד
אף שזכיתי פרס רגע
בלב הר הנגע
ממתין לי המנות עד כלות.

לבקשתי חגית בת־אליעזר

בְּנִי נִכְנַס לַחֲנוּת גְּדוֹלָה,
רָאָה אוֹתָהּ בְּגִנְכָּה,
אֶת מִשְׁאָהָ הָאֶהָבָה.
גַּל עָבְרוּ הַפִּילוֹ מִמֶּנַּח הַהוֹנָה.

חֲזִיוֹ נוֹבֵב בְּסִכְנָה.
אֵין לִי מַקְנָה.

נפש תאומה רויטל קלם

לשמים קוראים גם רקיע
אֲרִיֹּת מְכַנִּים גם כְּפִירִים
גֹּל בְּפָנִים פְּרוֹשׁוֹ לְהִבְקִיעַ
שְׁדוֹת הֵם בְּעֶצֶם נִירִים.
לְכָל נִשְׁמָה מְסַבִּיבֵנו
קִמָּת אַחַת תְּאוֹמָה
לְעֵתִים נִסְתָּרָה מֵעֵינֵינוּ
לְפָעַמִּים לֹא גִדַּע קִיּוֹמָה.

אֲךְ אֲנִי מֵאַמִּין וּבְטוֹחַ
לְשִׁזְאוֹת הַתּוֹאֲמָת אוֹתִי
לֹא תִשְׁקַט לְעוֹלָם לֹא תִנּוּחַ
וְתִשְׁאַף לְפָחוֹת לְרֵאוֹתִי
כִּי אֲנִי מִטְבְּעִי דֵּי אוֹפֵטִימִי
מְרַחֵף וְחִי עַל עֶנָן
אֲנֵא אֵל תִּכְעָסִי רַק תְּבִינִי
זֶה לֹא אֶת זֶה אֲנִי כְּמוֹכֵן.

כי אני ההוֹנָה הַיְדוּעַ
החולם הגדול מכלם
ולכן אֲמַשִּׁיךְ וְאֶנּוּעַ
אֶחָפֵשׂ תְּאוֹמָה בְּעוֹלָם.

איור: אודליה יהודין

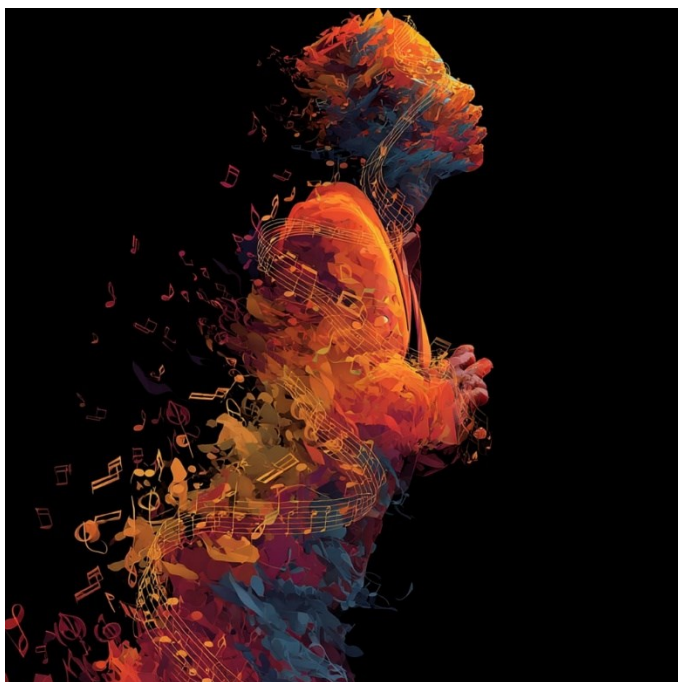
לב שבור 'צ'רנה שולמנוביץ'

ואם רגלי הִתְחַפּוֹת יִדְרְכוּ עַל אֲדָמָה
היא תִּרְגֵּישׁ פְּעִימוֹתַי
הָאֵם גַּם היא תִּשָּׁבֵר
כְּמוֹ שְׁלִיבֵי נֶשֶׁבֶר
לְאַלְפֵי שְׁבָרִים,
מִחֶזֶק עַל יְדֵי סָרֵט דְּבִיק.
הָאֵם גַּם היא תִּתְבַּקֵּעַ
לְאַלְפֵי שְׁבָרִים קִטְנִים
אוֹ שֶׁהִיא תִּפְיֵס בִּי חַיִּים
כְּמוֹ צֶמַח שְׂנוּבֵל בְּקִיץ וּפְּרוּחַ שׁוֹב בְּאֵיב.
הַזְמַן חוֹלֵף – רַק היא נֹתֶרֶת בְּמָקוֹם
נוֹשֶׁמֶת, מְפִיחָה חַיִּים,
תִּדְרֵשׁ אֶת אֶהְבָּה תְּמִיד עוֹבֵר בָּהּ
גַּם אֲנִי פּוֹסַעַת עָלֶיהָ יַחְפָּה
מִנְסָה לְרַפָּא לֵב שְׁבוּר
אוֹלֵי גַם בִּי תִצְמַח אֶהְבָּה מִחֲדָשׁ.

תבחר בי בלב

מיכל גרימברג־יסודי

בְּטַח נִשְׁאַתָּה לֹא צָרִיךְ לִבְחֹר
לְהִנָּשֵׂאִיר אֶת כָּל מָה שְׁבָנִית מֵאַחֹר
אֲבָל רַק לְרַגֵּעַ וְרַק בְּשִׁתִּיקָה
תִּבְחָר בִּי בִּלְבָב, רַק לְדַקָּה.

איור: אודליה יהודיין

והכול ממני חמק

נועה מימן

אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ,
עֵמֶק,
קוֹלֶךְ כְּצֵלִיל רְחוֹק.

דְּבָרֵי אֶהְבָּה,
שִׁירָה,
הַכֹּל מִמֶּנִּי חֲמָק.

אֲמִרָתְ אֶחָד,
עֲשִׂיתָ הַפּוֹד,
וְאֶהְבֹּתִי כָּל תּוֹ.

נִשְׁאַרְתִּי לְבַד,
נִרְדַּמְתָּ – כִּנְשֵׁאתָ לְצַדִּי.
אוֹחֵז, מְחַבֵּק, אֶתָּה שָׁם.

מִתְעוֹרָרְתָ לְבַדִּי.
אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ, מְמַרְחֵק.

הַכֹּל מִמֶּנִּי חֲמָק.

מגרש המשחקים

ערן טורג'מן

הי,

את זוכרת

שקיינו ילדים?

כן, נכון,

זה היה מזמן.

שחקנו אז בכדור

במגרש המשחקים.

קיינו רק אני ואת.

נמת לי נשיקה בלחי

בפעם הראשונה ששחקנו לבד.

לחשפת לי שרצית מאוד להבקיע

גול

לשער

שלי.

התקרבת אלי
הבטת לי לתוך עיני
חיוך ממייס על לחיך.
ואני הייתי בטוח ש...

חזקתי אליך בחזרה.

התקרבת
עוד טיפ
ועוד טיפ-טפה.
הכדור התקרב
במהירות
אל השער.

בעודה בועטת
בכדור

הלב החל לפעם בחזקה
הראש חשב עליך
והגוף ומר לך.

.....]

צָרְחוֹת בְּצָחוֹן.

צָרְחוֹת

לְשִׁנָּה

אוֹתִי.

לְמַצִּיאוֹת אֶתְרֵת.

הַכְדוֹר

הַתְּגִלָּה

לוֹ בִּשְׁעָרַי.

וְאַתָּה.....

חרצנים של שסק

טל הולמן

לא יכלתי לדבר אִתָּך.
בזמן שִׁכְחֵכְחֵתִי בְּגִרּוֹנִי,
אִתָּה פִּעֲנָחֶת צֶפֶן בְּשִׁפָּה זָרָה,
וְהִקְפָצֶת אֶת כָּל הַגִּזְרָה.

לא יכלתי לטפס אִתָּך.
בזמן שִׁבְהִיתִי בְּשִׁבִּיל הַחֵלֶב,
אִתָּה הַעֲפֵלֶת בַּסֵּלָם
וְתַפְסֶת לִי מְקוֹם בֵּין הַכּוֹכָבִים.

לא יכלתי לחיות אִתָּך.
בזמן שִׁחֲפַרְתָּ בְּבִצָּת הָאֶמֶת בְּרֵב חֶשֶׁק,
אֲנִי רַק רְצִיתִי כָּל הַיּוֹם
לְשִׁבֶּת עַל הָעֵץ וְלֶאֱכֹל שֶׁסֶק.

לא יכלתי להספיד אותך.
אַחֲרֵי שָׁנִים שֶׁל שִׁכְחָה,
מוֹדֵעָה אֶקְרֹאת תַּפְסָה אֶת עֵינִי.
לא הָיָה לִי לְמִי לֹמֵר סְלִיחָה.

לא יכלתי להפרד ממך.
פנינו למסלולים שונים.
מציצים אחרי גבנו,
בזמן מקביל, למדבר הריק.

אתה השארת אבק פוכבים,
ונאני – חרצנים של שסק.

איור: אודליה יהודיין

הבובה בחלון הראווה

גיל יצחק

הוא התאהב בבובה בחלון ראווה. משפט דרמטי לפתיחה, אך גם הוא לא ידע שניתן בכלל לפתח רגשות כלפי דמות פלסטיק, עד שזה קרה לו. הוא חצה את הרחוב, ובהבלחה של רגע הניח את מבטו על חנות הבגדים שבה היא עמדה. הוא לא יכול היה להסיר ממנה את עיניו; הוא חש כמי שנפל תחת כישוף. היו עוד בובות תצוגה בחלון, אך משהו בה גרם לו לקפוא על עומדו.

הוא ניסה לתהות מה מצא בה, אך לא הצליח להגדיר זאת. יחד עם זאת, מבטו נותר נעול. הוא לא ראה פסול בכך שפיתח רגשות כלפי פלסטיק; ממילא כל דמויות האנוש שאינן עשויות חומר כזה לא גילו בו עניין - נשים וגברים כאחד. אפילו אימו לא התעניינה בו, וכך יצא אל העולם. כעבור דקות ארוכות הבין שלא יוכל להמשיך לבהות בה לנצח; אנשים חלפו ברחוב, ואף שהחיים חישלו אותו להתעלם ממבטים, הוא הבין שעליו לקחת את הגעגוע הביתה ולדמיין אותה בדירת החדר ששכר. היא הייתה מדהימה, מפוסלת כהלכה, עם פרצוף חלק ושפתיים חושניות הצבועות בלק אדום. אותה הוא רצה כבת לווייה.

הוא תכנן לגנוב אותה. הוא יגיע בלילה, ישבור את הזכוכית וייקח אותה אליו. הוא יעטה כובע גרב למקרה שיש מצלמות, וייצא עם אהובתו. הוא יכניס אותה לשק גדול כדי שאיש לא יחשוד. הוא הכין הכול: קנה כובע גרב ואלתר שק משרשור של שקיות אשפה, כיוון שלא ידע היכן מוצאים שק בגודל של אדם. התוכנית הייתה אמורה לצאת לפועל בלילה שבין שישי לשבת, בשעות הקטנות.

הכול היה מוכן, אך הוא לא התעורר בזמן ונכשל בביצוע המשימה. הוא כעס על עצמו מאוד. כדי להירגע, החליט לצאת ולפגוש אותה שוב, רק להסתכל. כשהגיע לחנות, נדהם לגלות שהיא איננה. הוא חש חסר אונים. האם סילקו אותה? כיצד, והרי שבת היום? לבו הלם בחזקה; הפחד שהיא נעלמה מחייו הציף אותו.

לפתע ראה אותה. הוא מישש את עיניו כדי לוודא שאינו הוזה. זו הייתה היא, ללא צל של ספק, אך היא צעדה על המדרכה. הוא ראה אותה הולכת, ואז היא הסתובבה והביטה בו. כן, בו! היא אף הפריחה לעברו נשיקה באוויר. ברגעים הללו הוא לא עסק בהיתכנות פיזיקלית של בובת פלסטיק שקמה לתחייה; הוא רק רצה לרוץ אליה - היחידה שאי פעם קיבלה אותו.

הוא התכוון לזנק לעברה, אך לא הצליח להזיז את רגליו. הוא הביט למטה ונחרד לגלות שבמקום גפיים אנושיות, זוג רגלי פלסטיק תקועות במקומן. יתר גופו עדיין היה שלו, והוא הביט סביבו והבין שהוא נמצא בתוך חנות הבגדים, מביט החוצה מבעד לחלון הראווה. הוא צרח, אך איש לא שמע. היא הביטה בו ונופפה לו לשלום. רגעים ספורים לפני שכל גופו התקשה, הוא הבין שמסר לה את חייו והתחלף איתה. כאשר ראשו הפך לפלסטיק, צרחתו האחרונה נחקקה כהבעת פניה של הבובה בחלון.

למחרת, בעלת החנות נדהמה כשראתה את הבובה החדשה. "מפחידה", אמרה לאחד העובדים. היא ציוותה לסלק אותה מהמקום באופן מידי, מחשש שתבריא את הלקוחות. סופו היה במתקן גריעה לבובות פלסטיק שעבר זמנו. יש כאלו!

מעבר לגדר יעל-דבורה בת-נוי

דף גיר לָבֹן הַכַּמָּתָה

בְּמַלִּים.

פְּסִיעוֹתֶיהָ

נִשְׁאָרוּ בְּאֶרֶץ.

נִשְׁאָרָהּ

בְּגֵדֵי כֶתֶם זָכָרוֹן קָצֵר

לְטֶנֶחַ אֶרֶץ

תְּפִיז בְּשִׁירוֹל שֶׁל מְעִיל עוֹטֶף

שִׁירָה שֶׁל זְכָרוֹנוֹת.

הַשְּׂאֲרָתִי אוֹתָהּ

כֶּתֶם זָכָרוֹן מַעֲבָר לְגֵדֵר,

בְּחֶצֶר הָאֲחוּרִית שֶׁל חַיִּי,

שֶׁם עֲצִים אֲבֵלִים

שֶׁם חֲמָקוֹ פְּסִיעוֹתִי.

מדבר צחיה

ענת פרחי

ופתאום

מדבר צחיה.

ודוקא חשבתני ששנה הרענן

יהיה ביתנו החדש,

שנתלה בין עצי הדקל הקוצניים

ערסלים לבנים,

שיפלו לזדינו עוד ועוד תמרים פתמתמים,

ולפעמים נביט במצמוץ עינים

הרסק אל החולות הצהובים,

רוויים כאלה,

ושבעים,

ושוב גשקע בערסלים.

ניחוח חושני אודליה יהודיין

טבעתי בעיניך החומות,

לא פטיעה

אלא

כניעה מתוקה,

כאלו נשמתי מצאה את מקורה

ושכחה את הדרך חזרה.

ירדתי אתה אל מצילות שאין להן שם,

אל ים שאין בו חוף,

ורק הלב פועם בו

כגל שאינו נרגע.

חיוכה היא אש רכה,

ממס בי את הקר העתיק,

ובעודה רוכן מעלי

קענו המצל על שדה צמא,

אצבעותיה משוטטות בשערי

כמו רוח היוצעת סוד.

וגופה הוא משי חי,

מתפתל סביבי כתפלה ללא מלים,

עוֹטֵף אוֹתִי בְּרוֹךְ מְסַכֵּן
לְשֵׁאִין מְמַנּוּ מְפָלֵט.

וְאֲנִי נֶאֱנָקֶת בְּשִׁתִּיקָה,
נְמָסָה בֵּין רָגַע לְנִצָּח,
פּוֹחֶדֶת לְהֶאֱמִין לְהִבְטָחוֹת שֶׁל אוֹר
בְּשִׁאֲנִי יוֹדַעַת
כְּמָה מְהֵר יִתְפַּסֶּה בְּצֵל.

כִּי גַם הַטְּרוּף הַיָּפֶה בְּיוֹמֵר
נִקְתָּב עַל מִים
נוֹגַעַ, מְסַעִיר,
וְנוֹעֵלִם.

מריבה עדנה אפק

העיר בי העליפה
אלימה ואלימה
בכל אורותיה זרה לזרא.

הבקר נפקח בלשתי כפיות
חביתה, כוס קפה ונשתי לביבות.

רעידת אדמה!

זלגתי מבית ללא מטריה
עלומה, דהומה
הרוסים הקרחובות
בבית ללא לי
כבו האורות.

תחושת בטן רומי גבריאלה שרון

אני משאירה מאחורי את הבית
מתחילה לצעד בשבילים

וכל צפורי עפות אליך
עם הוראות מפרטות.

אני נשארת על האדמה
סומכת עליהן.

הן מכרפרות סביבך
נוגעות במצח
מרגישות את הכבד
מקשיבות ללב

ובשובי אל הבית
הן חוזרות אלי
אחת-אחת
מתשובות על כתפי
ואני מרגישה
את התשובה.

רגע זך יורם סלבסט

עדין
עדין נוגעים בי
ערבים
אפפו
גלי גוף לך
עת חפשיה התגלגלת
לבושה בירוק
לרגלי חופת צאלון
מפסגת חורש מטה
מבטיחה לי אביב
ופריחה.

עוד חומד
סהלקה לך
במורד שביל בדשא
רגע טרם הבחנת
בך צופה הנני
משתוקק
ומניחל לזוהר פניך
צמרירי בסיקני.

המתנתי תבואי
מילותיך ענבלים
שובות לב שפתיך
משוב רוחך מעודד
עד שפא רגע נך
נרח ונרחק
מלאכי אור חדש
נשמו בנחדיו
נשמותינו

סג־חג בך נקם
התבוננתי נפעם
אשד תום צח נרקם
נשם לח שורתי
שורות משבחות
היית לי
החמצתי
מבט רך הנה לך
כמה עד פלות.

חומות על הלב

נועה מימן

יושבת ומתבוננת
עליו,
מהעבר השני של הרקב,
יושב בכסא לצדי.
כל כך קרוב,
וכל כך רחוק.
מרגיש אלי, אבל
סיב להיות חפשי.
הוא מת עלי, אבל
מאקב באחרת.
מריחה אותו מתרחק.
אני חשה איד נבנית
ההגנה,
מגבשת החומה,
הלב מתכווץ ונסוג לאחור,
רוצה ליפחם
את עצם
קיומו.

שביל החיים

מיכל גרימברג־יסודי

והלכתי בשביל החיים, כפי שאחרים כבר הלכו לפני,
תיק הגב היה מלא, עמוסות לעיפה שתי ידי
בטוחה במסלול שלי, לא חפשתי לי עוד דבר
והלכתי לי בדרך, פסומאת מכל בחירותי

ופתאום בצד הדרך אכן יקרה מונחת עצובה,
שהרמתי והאיירה את לבי באלף אורות הבנה
על מה שכבר שכחתי שאפשרי,
מרב שחפשתי דרך סלולה

אף התיק היה מלא, והאבן הכבדה את צעדי
נתקלתי ונפלתי, כי רק בה היו מרחזות עיני
והבנתי שלא אוכל להמשיך ולשאת את האוצר
והאבן נותרה על השביל, מאבקת מאבק פסיעותי.

דנה אדרי־פינבלט
 עדנה אפק
 חגית בת־אליעזר
 יעל־דבורה בת־נוי
 מינה גורל
 רון גרא
 תמר גרובר
 מיכל גרימברג־יסודי
 תמר דוד־כריספי
 ליאה דויטש
 טל הולצמן
 דלית ולדמן
 ערן טורג'מן
 אודליה יהודיין
 גיל יצחק
 חנה מורג
 נועה מימן
 ורד סגל־גרייבר
 יאנה סיטרמן־לסרי
 יורם סלבסט
 ענת פרחי
 אסף קורן
 מאי קגלובסקי
 רויטל קלם
 צ'רנה שולמנוביץ'
 רומי גבריאלה שרון

מחיר מומלץ: 76 ₪
 מהדורה ראשונה – יוני 2026